

TOMASO KEMENY
A reszkető szó

*A csend reszkető
 szóval udvarol az ajkaknak:
 a kerek ég betiltja a próféciát,
 a vonatablakból a szédítve
 érkező csodákat
 kémlelem.*

...

*Az utolsó szikrát felszítani
 a csend szívére ülök,
 hogy felszítam az utolsó szikrát,
 s átkeljek az úrön, mely a semmit
 az égbolttal egyesíti; testemen
 örök a bélyeg: a földi
 paradicsom tejét áhítósom.*

...

*A szerelem füzereitől övezve
 az álmok hercege vagyok a mindennapok
 hamuja alá temetve,
 mely álmok szüntelen születnek újra ott,
 hol szeretett hölgyemet nem alázza
 a durva világ bosszúszomja.*

...

*Innen kidobatnak a nímándok, a nullák,
 kik mohón köpnek a csodára.*

*Innen kidobatnak a senkik,
 a szikrázó-szédítő arcnak fenntartott
 térből, melyet az ölthet magára,
 ki bátran viseli azt a világ színpadán is.*

*Ujjaim érintésére innen
 felörvénylenek a mesés látományok
 köztünk és a Hold között*

*h h h h h h h h h h
 a a a a a a a a a a
 v v v v v v v v v v v v
 a a a a a a a a a a
 z z z z z z z z z z z z
 n n n n n n n n n n n n
 i i i i i i i i i i i i
 f f f f f f f f f f f f
 o o o o o o o o o o o o
 g g g g g g g g g g g g*

az életre a korlátlan szerelem.

...

*Az éjben, melyet senki nem
 tulajdonol, a járókelő
 a soha le nem írott szó feneketlen
 örvényébe zuhan, oly mélyen,
 hogy talán a közelgő szépségbe,
 a halálba feledkezik.*

...

*Egy túlzásképp végigvitt kádencia
 árnyékában a tilalmas
 határain túli nyár izzó
 fényéhez kötözöm magam
 (s e kötésből olyan szó árad,
 amely képes fölrázni a tájat).*

*Egy túlzásképp végigvitt kádencia
 árnyékában a Syrius, a Vega és
 az Aldebaran csillagokból
 áradó szimultán hangzat
 kristályához kötözöm magam
 (s e kozmikus kötésből olyan szó
 születik, amely a világot
 a gyönyör görcsében képes
 a zeniten túlra emelni).*

...

Derengésben várakozni az ürügyre,
 hogy az angyali frigy szakadását
 igazoljuk, mely pillanat s örökkévalóság
 között köttetett...

A tiszta bizonyosságra várakozni,
 hogy szépséges mozdulatokra hagyatkozzunk
 a napok börtönébe veszett
 verssorok repedései közt...

Mely forog a körben,
 hol agyvelők főnek, s a kerékre
 marad az örökkévalóság
 végtelen örvénylő tereibe
 szerelmes pillanatok köszöntése.

...

Képtelen óramű
 méri a hiányzó szó
 tartamát, mely betűkből
 és sebekből áll.
 Megszállott hiánya
 tűnik elő a messziből,

mely túl távolinak
 bizonyul, amikor
 minden szótag mint nyilvessző
 hatol át a kimondhatatlanon.

...

Félbeszakadt álom
 szakadékaiból kiemelkedő angyal
 tagadja dühödten a sötétet.
 Hullámzó szárnyai nyitnak hasadékat,
 hogy a fény a csenden túl lebegő
 szobákba betörjön.
 Kézen fogja azt, aki mindig is félt
 a „valóság” baljós tekintetétől.

...

Mely a csodákhoz köt, a meghitt
 otthonosság oszlatja szét
 a béketűrést a silány rutin
 és óvatos kísérletezés iránt,
 és segít megúszni
 a gyászos kört, mely őrzí
 s rejti a csüggedést,
 hogy túl lehet élni az ihletet.

Egy katonára

Harcolva halt,
 fagyott
 testében
 meleg
 volt az ellenség ólma.
 Egy harcostársa
 levette
 óráját,
 egy másik
 a cipőjét,
 befedte a hó.
 A haza
 másfele
 nézett.